

Predikan i Kindaholms församling 2018 av Tobias Bäckström

2 sönd i påsktiden

”Påskens vittnen”

Jes 43:10-13

1 Kor 15:1-11

Joh 21:1-14

Ps: 198, 743, 156, 470

Sju missmodiga lärjungar. De vet inte riktigt vad de ska göra, de har lämnat Jerusalem efter de dramatiska händelserna där, Jesus har de sett uppstånden, han visade sig för dem, han till och med åt med dem. Ändå är det som om uppståndelsens faktum inte riktigt har sjunkit in, ännu fattar de inte riktigt vad som hänt. Så när de inte riktigt vet vad de ska göra, återgår de till sin tidigare verksamhet: de började fiska. Trots allt var de ju fiskare och det var ju det som de höll på med innan de träffade på Jesus.

Men nog vore det lite snöpligt om det slutade så här? Om allt återgick till det gamla vanliga, efter allt det som de varit med om under dessa tre år! Det är som om de tänkte: Det var ju spännande år, tänk alla mirakel vi fick bevittna, och alla människor som drog ut för att lyssna på Jesus. Och vi var alltså hans närmast utvalda! Och så detta dramatiska slut, med korsfästningen men med segern och uppståndelsen tre dagar senare. Ja, det var tre enastående år, men det var det och nu får vi väl börja fiska igen, som vi gjorde tidigare!

Återgick allt till som det var förut? Både ja och nej.

Det är intressant att jämför början och slutet på Johannes evangelium. Gruppen lärjungar som räknas upp: Simon Petrus, Tomas, Natanael, Jakob och Johannes och två lärjungar till. Det sammanfaller ganska bra med den första grupp lärjungar som Jesus kallade. Och hur gick det till när Jesus kallade Petrus och de andra? Ja, det var ju när de var och fiskade, och då skedde också ett fiskeunder, fast då kastade de ut näten på djupt vatten, istället för på högra sidan av båten som nu.

Med andra ord: det finns stora likheter mellan början och slutet av evangeliet, cirkeln sluts. Jesus kommer till dem en sista gång och återigen är han okänd för dem. Och än en gång blir de kallade.

Slutet är alltså en återkoppling till hur det hela började. Syftet är att visa hur tron på Jesus, som de fått, nu ska tillämpas i vardagen. Det sista kapitlet öppnar dörren mot framtiden och Jesus vill lära dem hur de ska fortsätta tro på honom även när han inte är synlig hos dem längre. Det är därför som han gång på gång dyker upp i deras närvaro och sen försvinner, för att vänja dem vid att han mycket väl lever och finns i deras närhet även om de inte kan se honom. Och det är ju i den verkligheten som vi lever i.

Men hur ska då tron tillämpas? Hur ska deras nyfunna tro på den uppståndne Kristus nu levas ut i vardagen?

Ja, lägg märke till att Jesus uppmanar dem att fortsätta fiska. Han ropar inte till dem: ”Vad håller ni på med? Döden är besegrad, jag har uppstått och här håller ni på att fiska som om inget hänt!” Nej, han säger ju till dem att fortsätta fiska, men kasta ut nätet på andra sidan istället.

Innan Jesus dyker upp på den öde stranden hade de inte fått någon fisk. De hade förmodligen hållit på en bra stund, men resultatet var noll och arbetet tröttande. Men då hade de alltså fiskat utan att först ha blivit uppmanade till det av Jesus.

Sen gjorde de exakt likadant, kastade ut nätet i hopp om fisk. Men nu alltså för att Jesus ville det och då blev resultatet något helt annat. Samma arbete, men med olika intentioner och med olika resultat.

Så får vi också tänka i vår vardag. Döden är besegrad, Jesus har uppstått men vi fortsätter med vårt dagliga arbete. Samma som innan, men ändå inte. Skillnaden blir stor om vi gör det för att Jesus uppmanar oss till det, om vi ser allt vi arbetar med som ett gudomligt uppdrag. Vi ska inte sluta upp med våra vanliga liv men öva oss i att se Gud där, se Gud i allt. Vårt vardagsliv, vår möda får vi överlåta åt honom. Gud tar det vi har och förvandlar det.

”Hämta några fiskar som ni just fick” säger Jesus till lärjungarna. Han hade ju i och för sig kunnat ta några stenar på stranden och förvandla dem till fisk, inte var han beroende av det som lärjungarna nyss fångat. Men det gör han inte. Han tar emot resultatet av deras arbete och lagar till en måltid.

Det är samma sak med våra liv. Det är sällan som Gud, så att säga, inför något utifrån på ett mirakulöst sätt. Han tar det som redan finns och förvandlar det. Han gör sig beroende av oss och vårt arbete.

Så det är det ena vi kan ta till oss av dagens evangelium: vi fortsätta våra vardagliga liv, men övar oss i att se Gud bakom allt: gör det du gjorde förut, men nu för att Jesus uppmanar dig till det, samma sak men med en ny intention.

En annan sak när det gäller hur tron tillämpas i vardagen kan vi hämta ur det faktum att folk efter uppståndelsen inte känner igen Jesus, trots att de kände honom väl innan. Maria som grät utanför graven tror att det är trädgårdsmästaren som kommer, Emmauslärjungarna känner inte igen honom förrän han bryter brödet, och hans närmaste krets förstod inte att det var han som stod där på stranden.

Det är som om Jesus vill lära dem att se honom i främlingen. Vi får öva oss i att känna igen Kristus i den okände. Precis som Jesus gång på gång försvinner från lärjungarna för att vänja dem vid att han är närvarande fast de inte ser honom, kommer han till dem gång på gång, utan att de först känner igen honom. Han vill lära dem att se honom i alla människor.

”Kom och ät” uppmanar han dem slutligen. Kom och ät! Det är i måltiden som vi känner igen Jesus, det var när Jesus bröt brödet som Emmauslärjungarna kände igen honom. Och nu äter Jesus med lärjungarna igen, en sista gång.

En sista gång? Nej, måltiden fortsätter, den är framdukad här framme på altaret. Vi bär fram bröd och vin, frukten av vårt arbete till Jesus. Han tar emot det, förvandlar det och vill dela brödet med oss. Kom och ät.